

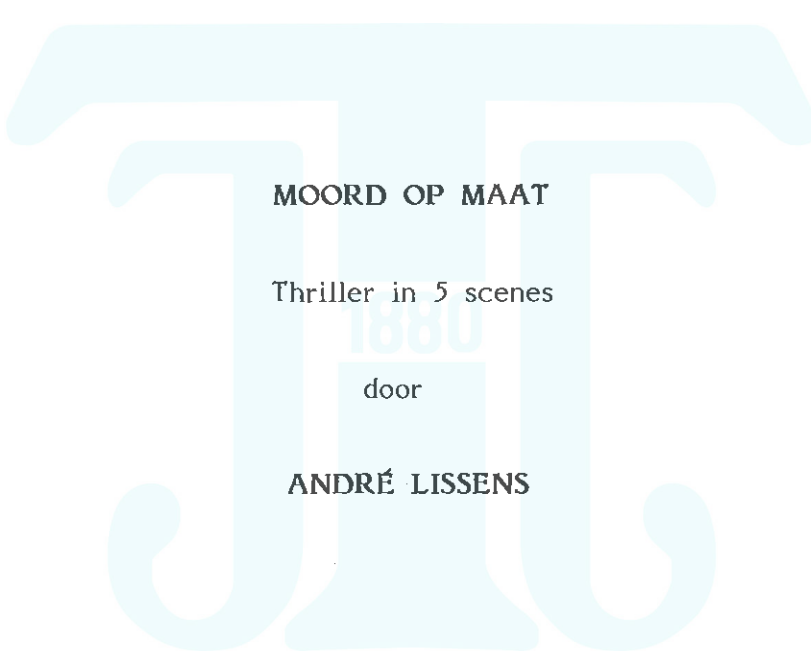
Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

MOORD OP MAAT

Thriller in 5 scenes

door

ANDRÉ LISSENS

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

1990

(N° 1852)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel.

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A. "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

Wettelijk Depot D/1990/220/42
ISBN 90-385-0042-4

© 1990 Toneelfonds J. Janssens/André Lissens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een penthouse op Eastern Avenue 15, LONDON.
Tijd: Heden.

DEKORBESCHRIJVING

Riant appartement, smaakvol ingericht.

De achterscène wordt opgebouwd op een verhoogd plateau. Midden- en voorscène worden hiervan gescheiden door enkele treden. Achteraan heeft men de voordeur in gewapend glas. Wanneer iemand voor de deur staat, ziet men een vaag silhouet. Het verhoogd plateau geeft verder toegang tot: rechts de slaapkamer en badkamer, links de keuken. Het zijn open ruimten die toegang geven tot de deuren van vermelde kamers (men ziet echter geen deuren, behalve de voordeur).

Middenscène rechts: een groot venster tot op de grond. Daarnaast moderne uitwerking (waarin en -op : T.V.-toestel, Hifi-apparatuur, desnoods open haard. Het T.V.-toestel wordt vanachter het decor bediend door middel van een videotoestel)

Links heeft men een grote moderne wandkast die ook dienst doet als bar. Daarnaast staat een secretaire waarop telefoontoestel enz.

Meubilair: een zetelgarnituur, een salontafeltje, een ronde tafel met enkele stoelen (een soort eethoek).

Verdere decoratie: ad libitum.

BEKNOPTE INHOUD:

De STANFIELDS zijn ongeveer 5 jaar getrouwd. Er is nauwelijks nog sprake van een huwelijk temeer ze beroepshalve nooit thuis zijn. Ze zijn als het ware uit elkaar gegroeid.

Kay MacMOREY is een jonge, aankomende actrice, die in het voetspoor van wijlen haar vader wil treden. Tijdens haar geboorte stierf haar moeder die Kay als enige erfgename aanduidde voor het familiefortuin.

Jack, haar regisseur, heeft een oogskelk op haar en Kay blijkt niet ongevoelig te zijn voor diens charmes.

Ogenscheinlijk loopt alles naar wens... maar dan gaan de poppen aan het dansen... Er duiken spelbrekers op...!

ROLVERDELING (2 dames - 2 heren)

Jack STANFIELD: 35 jaar, internationaal bekend regisseur.

Jill STANFIELD: 30 jaar, topmannequin.

Kay MacMOREY: 23 jaar, beroepsactrice.

William DOUGLAS: 30 jaar, inspecteur Moordzaken.

MUZIEKFICHE

De muziek speelt in het stuk een belangrijke rol.

Tussen de scènes door krijgt men steeds eenzelfde leitmotief bvb. SPIRAL (Vangelis).

Het einde van het stuk vergt een zekere vaardigheid. De muziek loopt synchroon met de opkomst van de inspecteur. Timing speelt dus een belangrijke rol.

Hier gebruikt men de muziek van BLADE RUNNER (Vangelis)

Verdere muzikale fragmenten komen uit:

- de soundtrack van FATAL ATTRACTION (te verkrijgen op C.D.)
- LA STRADA (en andere Rota muziek): Filmmuziek van Fr. FELLINI gecomponeerd door Nino ROTA (te verkrijgen op C.D.)

De muziek van VANGELIS (synthesizer) is o.m. te horen op C.D.: THE EVE OF THE WAR.

De intro-muziek is een (keuze)fragment uit het Adagio van : Musik für Saiteninstrumente, Schlagzeug und Celesta van Béla BARTOK. (op C.D.: Deutsche Grammophon nr. 415.322 - 2)

EERSTE TAFEREEL

(Alvorens het doek opgaat: intro-muziek. Een (keuze)fragment uit: Musik für Saiteninstrumente, Schlagzeug und Celesta (Béla Bartok).

(Valavond.

Wanneer het doek opgaat staat Jack voor de secretaire, waarvan de lade openstaat. Hij heeft een revolver in de hand. Jack draagt een kamerjas. Op de laatste tonen van de muziek draait hij zich naar het publiek en richt met gestrekte armen het wapen naar de toeschouwers. Als het ware, langzaam zoekend naar een slachtoffer.... tot hij plots Jill hoort die vanuit de slaapkamer komt. Zij is een zeer modieus geklede vrouw. Ze staat op het punt te vertrekken. Jill heeft in beide handen een beautycase en kleine reiskoffer.

Net op het ogenblik dat Jill binnenkomt draait Jack zich vliegensvlug om en neemt haar, met gestrekte armen, in het vizier. Ze bekijken elkaar enkele seconden roerloos en dan zet Jill langzaam de koffers op de grond...)

JILL: *Waarom doe je dit?*

JACK: *(viseert haar zonder een woord te zeggen en laat dan, al lachend, het wapen zakken)*

JILL: *Je bent gek!*

JACK: *Ik wou gewoon weten hoe het voelt iemand in het vizier te hebben... De macht over leven... en dood te hebben... (en hij steekt lachend de revolver in de zak van zijn peignoir) Het geeft een héérlijk gevoel! (dan gaat hij in de zetel zitten met de rug naar haar)*

JILL: *(stapt kordaat naar de telefoon, hem licht afgrijzend beijkend en ze draait een nummer)*

Hallo, Red Cabs? Kan u me dringend een taxi sturen? Naar de luchthaven! Ik moet de vlucht halen van 19 uur 47! Rome! Eastern Avenue 15. Goed. Zodra ik dat hoor, kom ik dadelijk naar beneden. Dank U! (ze legt de hoorn op de haak en schenkt zich iets in. Ze bekijkt Jack indringend. Hij zit nog steeds met de rug naar haar gekeerd)

JACK: *Wanneer ben je terug thuis?*

JILL: Geen flauw idee. Vermoedelijk overmorgen. Alles hangt af van de weersomstandigheden in Rome. Bij slecht weer wordt het overwerk. VOGUE wil alleen perfecte foto's. *(ze drinkt)*

JACK: *(met rug naar haar)* Is Jennifer ook van de partij?

JILL: Nee, enkel Norma en ikzelf. Nadien zijn we enkele dagen vrij.

JACK: Mooi. *(draait zich naar haar om)* We zouden er kunnen van profiteren om het platteland in te trekken. Een frisse neus halen.

JILL: Niet voor mij. Trouwens hoe zou jij dat kunnen? Je bent volledig in beslag genomen door je regiewerk en de première is binnen veertien dagen.

JACK: Ik zou me een dagje kunnen vrijmaken. *(onbewust, zo lijkt het, wrijft hij langzaam over de peignoir waar de revolver zit)* Niemand hoeft er iets over te weten... Wij twee... gewoon een dagje vrijaf. *(een glimlach speelt om zijn mond)*

JILL: Je weet dat ik na een fotoreportage in het buitenland hondsmoe ben. Dan wil ik alleen nog rusten.

JACK: Reden te meer om de stad te verlaten, richting platteland.

JILL: *(hem bekijkend)* Nee, dit penthouse geeft me de rust die ik nodig heb... Niet een derderangshotelletje.

JACK: Oké... we zien nog wel. *(wil zich terug omdraaien)*

JILL: Wil jij ook iets drinken? *(hij knikt en terwijl ze hem inschenkt kijkt ze terloops op haar uurwerk)*

Amper nog een halfuurtje...! En op dit ogenblik is het in de Londense binnenstad een echte chaos. Dan is het file rijden. *(geeft hem het glas)* Waar blijft die taxi toch?

JACK: Wanneer is de volgende vlucht naar Rome? *(drinkt)*

JILL: Vannacht... rond twee uur denk ik.

JACK: Dan hoef je nu niet zo zenuwachtig te zijn. Je bent er dan morgenvroeg toch ook!

JILL: Jij hebt mooi praten! Ik kan onmogelijk te voorschijn komen met walletjes onder mijn ogen! Ik wil compleet ontspannen zijn wanneer ik de set op moet. Mijn reputatie zou spoedig naar de bliksem zijn... *(dan)* Ze staan in het rijtje om mijn job te krijgen, weet je...

JACK: Schenk je me nog eens bij?

JILL: *(neemt zijn glas)* Wil je soms ijs?

JACK: Nee, ik drink het wel puur. Wie doet de fotografie?

- JILL: Toscannini... en de make-up is in handen van Mark Livingstone.
- JACK: *(hij neemt het drankje aan)* Goeie vaklui! Toscannini is een tovenaar! *(drinkt)*
- JILL: En hoe vlotten jouw repetities? Ga je de première halen? Ik bedoel optimaal!
- JACK: Dat móét, ook al zit het zaakje op dit ogenblik nog niet helemaal rond. Ik kan me geen geklungel veroorloven. Da's niks voor mij. En daarna heb ik nog die opdracht in Brussel. Ook geen sinecure! Shakespeare! *(dan)* Mensen zijn toch rare wezens... Het is aartsmoeilijk om een degelijke Shakespeare op de planken neer te poten... laat staan dat dit dan nog in het buitenland moet gebeuren. Nu ja, Shakespeare is van alle tijden en voor iedereen.
- JILL: Shakespeare is universeel! Ach, je hebt dit al vaker gedaan! Je hoeft dus niet te panikeren!
- JACK: Maar ik wil telkens iets nieuws brengen. Ik weiger mezelf te kopiëren.
(men hoort de klaxon van de taxi)
- JILL: Eindelijk! *(neemt haar valies etc...)* Ik zie je wel deze week. Dag Jack! *(kust hem vluchtig op de wang)* En vergeet Charlie niet! Zoals de vorige keer!
- JACK: De vorige keer heeft ie toch ook zijn eten gekregen!
- JILL: Een perzische kat is net als een baby! Je moet hen op de voet volgen... zeker wat het eten betreft! Dus vanavond rond acht uur... Ik heb zijn blik reeds uit de ijskast genomen... Het eten moet op kamertemperatuur zijn... Exact gedoseerd!
- JACK: *(grommend)* Oké... oké...
- JILL: *(terwijl ze buitengaat)* Ik bel je nog... Misschien vanuit Rome of van op de luchthaven! *(ze verdwijnt)*
- JACK: *(terwijl hij de deur sluit - schamper)* Charlie!
(hij gaat vervolgens naar het venster en kijkt haar na. Dan trekt hij de gordijnen dicht en gaat in de zetel zitten met de toneelbrochure. Hij drinkt van zijn glas. Na enkele ogenblikken staat hij recht en gaat naar de telefoon. Hij draait een nummer)
- JACK: Kay? Jack hier! Wat vond je van de repetitie deze namiddag? Nee, ik bedoel jouw deel. Je wéét het, hé! Ik vond het ook niet bepaald schitterend. Dàt... heb ik niet gezegd. Nee, je bént goed. Alleen vind ik dat je dat personage niet helemaal onder de knie hebt. Het is

inderdaad geen gemakkelijke scène. Op dat ogenblik ben je én emotioneel én combatief terzelfder tijd. Dat moet je ook tonen. En dat wil ik er helemaal uit krijgen. Morgen?! Dat zou kunnen, maar dan loopt de zaak wel ietsje uit de hand. Je weet dat de vervolgsceène op het schema staat...! Nog veertien dagen! *(lacht)* Ik heb een idee! Je zou, als het je past natuurlijk, nu naar hier kunnen komen... dan nemen we die scène nog eens door... wij beiden. Je woont amper een paar stappen hier vandaan... dus. Jill? Die zit op dit ogenblik in het vliegtuig, richting Rome. Goed! Ik zie je zo dadelijk! *(lacht)* Beste kind, ik kan toch onmogelijk jouw rol spelen... Oké... tot zo! *(hij legt de hoorn op de haak, schenkt zich nog iets in en gaat terug in de zetel zitten. Leest in de brochure en maakt af en toe een notitie. Dan kijkt hij op zijn uurwerk, legt de brochure neer en zet de T.V. aan. B.B.C. news - dit kan door middel van een video-opname die achter de scène bediend wordt - Hij kijkt naar het nieuws en steekt desnoods een sigaret op. Dan gaat de bel. Kay staat voor de deur. Ze is een frisse, vlotte verschijning en ze draagt een sportieve outfit)*

KAY: *(terwijl ze binnenkomt)* Ben ik te laat?

JACK: Te laat? Nee, je bent stipt op tijd. Wil je iets drinken? *(heft zijn glas in haar richting)*

KAY: Is het whisky?

JACK: Mmm.

KAY: Liever Gin-Tonic! *(ze gaat in de zetel zitten)* Ik maak het niet, hé?

JACK: Dat zijn jouw woorden. Ik heb je toch al gezegd, je bent een goeie actrice. Mogelijk een beetje jong en daardoor een tikkeltje onervaren... maar dat gaat voorbij. Trouwens, iederéén moet eens beginnen. *(geeft drankje)* Gezondheid! Wat ik wil zeggen is dat je, in dit geval, de juiste draai nog moet vinden... Het... dat! *(knipt met de vingers)* En dat kan ik je niet geven. Hoogstens de juiste aanwijzingen die daar naartoe leiden... maar ik ben er zeker van dat het je lukt. *(lacht)* Het zou stom zijn moest ik niet in mijn actrices geloven! Nee, ik maak me niet ongerust!

KAY: Ik wél!

JACK: Da's onnodig! *(gaat naast haar zitten)* En hoe vind je het script? De plot?

KAY: Enig! Verdomd knap auteur! Jammer dat de vader sterft vooraleer hij zich totaal kan verzoenen met zijn oudste dochter Mary...

JACK: Jouw rol. (*dan*) Het is inderdaad een ijzersterk stuk. Zeer gevoelig. Ik ben ervan overtuigd dat het een succes wordt! Te bedenken dat het zijn eerste toneelwerk is!

KAY: Kom nou... is het waar? Ik dacht dat hij al jaren bezig was.

JACK: Dat dacht ik ook, maar toen ik hem onlangs sprak bleek dat dit inderdaad zijn debuut was... Inmiddels is hij weer in de pen gekropen... (*lacht*) Het stimuleert hem natuurlijk!

KAY: Knap... heel knap. Het stuk is realistisch opgebouwd... diepmenselijk... zo uit het leven gegrepen...

JACK: Hij gaat het maken, daar ben ik zeker van. Het is een verfrissende wind die het duffe stof opwaait...

KAY: De rol van Mary is een juweeltje. De confrontatie met haar vader is zo... overweldigend... gròòts... (*lacht*) Ik ril als ik er aan denk. (*dan*) Vader zou het ook een prachtstuk gevonden hebben... Die rol zou voor hem geknipt geweest zijn... was hem op het lijf geschreven.

JACK: Dat klopt. Jouw vader was een raspaard. Subliem! Uit het echte hout gesneden. Onvergeeflijk dat hij zo vroeg moest sterven, *nét* op het hoogtepunt van zijn carrière.

KAY: (*zacht*) Sterven... op de bühne...

JACK: Zoals het Molière verging... en Jim Cooper!

KAY: (*gooit het over een andere boeg*) En vertel me eens, hoe is het met de carrière van Jill? Je kan géén modeblad opnoemen of zij prijkt op de cover!

JACK: Zij maakt het, op haar manier... Het is haar wereld... alléén van haar. Het heeft ook een keerzijde.

KAY: Wat bedoel je?

JACK: Och, ze is eigenlijk met zichzelf getrouwd... Maar dat zijn jouw problemen niet. Jij bent hier tenslotte om te werken en daar gaan we ook eens vlug aan beginnen! Zullen we?

KAY: Goed! (*neemt haar brochure*) Waar wil je dat ik begin?

JACK: Op het ogenblik dat Hugh binnenkomt. Dan staat Mary aan de deur. Veronderstellen we dat dit hier de deur is (*wijst een plaats aan*) dan sta jij ongeveer... daar. Ik lees de rol van Hugh... klaar?

KAY: (*zij knikt en leest uit de brochure - wanneer dit nodig is -*) "Ben je nu helemaal belazerd? Hoe kan je dit doen? Bij mijn ouders thuis! Dit is pure waanzin!" (*ze debiteert dit op een zeer agressieve toon*)

JACK: Nee, nee... je overdrijft! Je moet je deze situatie inleven! Mary verlaat haar man, wordt verliefd op iemand anders... op Hugh... En op datzelfde ogenblik wordt haar vader dringend opgenomen in het ziekenhuis... met het fatale gevolg! Maar, dat wéét Mary nog niet... ook al voelt ze het aankomen... een soort dreigend onheil (*dan*) Logischerwijze zou Hugh op dit cruciale moment Mary niet moeten opzoeken en zeker niet bij haar ouders thuis, omdat die niets afweten van haar nieuwe relatie. Maar wat wil je... ze zijn gek op elkaar. Dan is het vanzelfsprekend dat alle logica zoek is. Dus Mary is verliefd op hem... ze is dol op hem... en dat... wil ik ook wéten... en het publiek ook! Jij moet dus die verliefdheid naar buitenuit projecteren... én die woede! Je moet ze beide combineren! Probeer het nog eens...

KAY: (*herhaalt dit, en tracht de agressiviteit af te remmen*)

JACK: Beter! Nog niet helemaal zoals het zou moeten... maar beter! Kay, je moet in de huid van Mary kruipen. Haar... voélen! Haar problemen, de jouwe... haar levensfilosofie is de jouwe... haar frustraties, de jouwe... snap je? Je bént verliefd! (*dan*) Ben je verliefd?

KAY: Ga weg! Ik zou niet weten op wie ik verliefd zou moeten zijn! (*dan*) Lees jij nog eens de rol van Hugh...

JACK: (*leest de rol*) "Ik heb ze zien weggrijden... Je vader, je moeder en je zus... zij reed de wagen... Je vader... ernstig?"

KAY: "*(emotioneel)* Zeer erg! Hij herkent zichzelf niet meer! Van het ene moment op het andere is hij... iemand anders! God, dit is absurd! Angstaanjagend!"

JACK: "Wat gaat er nu gebeuren? Ik bedoel... met ons! Wanneer ga je het hen vertellen?"

KAY: "*(overdreven woedend)* Hoe durf jij daar nu aan te denken! Begrijp jij dan niet dat wij op de tweede plaats komen? Wij doen nu niets terzake... NIETS!"

JACK: Kay, it is té sterk! Ik heb je toch al gezegd dat jij van die man houdt! Je kan hem onmogelijk... neerkogelen! En dat doe je precies wél! Luister! (*hij herneemt de tekst van Mary, minder hard van timbre*) Hoor je het verschil? Herneem het nog eens...

KAY: Het is verdomd niet makkelijk!

JACK: Je zult het wel aankunnen. Het móét!

KAY: Kunnen we niet enkele dialogen verder proberen? Misschien lukt het me dan!

JACK: Goed! *(dan)* Oké, ik begrijp dat dit hier nu niet de geschikte plaats is om je in te leven... maar je moet het om het even waar kunnen opbrengen... *(dan)* Bladzijde 30, onderaan, wanneer je op het punt staat te drinken. Op dat moment heb je al een paar glaasjes op, maar je bent niét dronken... Enkel je geest is ietwat beneveld. Vergeet het niet... zij HOUDT van die kerel! Tracht Mary te ZIJN! Je zit dus in de zetel en Hugh heeft net een drankje klaargemaakt. Oké? *(dan in de rol van Hugh)* "Hier! Je zult wel tijdig merken wanneer je dronken wordt. Maar jij kan het nu wel goed gebruiken. Drink op. *(gaat naast haar zitten)* Mijn lieve, lieve schat! *(kust haar in de hals)*".

KAY: "*(vertwijfeld drinkt zij gulzig)* O, mijn God!"

JACK: "Rustig, rustig aan. Er is nog genoeg whisky op de wereld, maar jij mag er niet aan kapot gaan. Jij niet! *(kust haar op de wang)*"

KAY: "*(in overgave)* Hoe moet ik het nu redden?"

JACK: "Jij kan alles. Bergen verzetten! Alles wat jij doet, doe je voor ons. Alleen voor ons... *(wil haar terug kussen)*"

KAY: "Nee, Hugh, niet doen... het is niet goed! Nu niet!"

JACK: "Jij bent voor mij alles... Ik hou van jou... voor altijd!"

KAY: "Ik van jou ook... maar nu, nu niet Hugh... asjeblief!"

JACK: "Kan jij je deze namiddag niet vrij maken? Wij twee...?"

KAY: "*(wil zich verzetten maar ze is zwak)* Je wéét dat het niet kan. Ook al zou ik dolgraag met jou alleen willen zijn... Maar het kan echt niet!"

JACK: "Toe... ik wil het!"

KAY: "Hugh... asjeblief... nu niet!"

JACK: "*(onderbreekt haar met een kus op de mond)*" *(Dan is hij terug Jack)* Fantastisch! Zie je wel dat je de situatie aankunt! Dat jij Mary bént! *(recht)* Ik wéét wat er in jou steekt!

KAY: Het is haast niet te geloven! Het kwam zo plots... zo ineens... Het is wel verwarrend!

JACK: Dat móét het precies zijn! Je mag jezelf niet meer herkennen! Mary is een vat vol twijfels... Kay bestaat niet meer... Het is Mary die hier zit...!

KAY: Onbegrijpelijk hoe ik tijdens de repetities de juiste toon maar niet kon vinden... Nu lukt het me wél! Zomaar!

JACK: Beste Kay, dit is nu de kern van de zaak. Ieder goed acteur vergeet zichzelf wanneer hij op de planken staat. Enfin, zo zou het moeten. Acteurs zijn gevoelsmensen... Zij hebben de gave, de ziel van ons, stervelingen, te begrijpen... Voor mij zijn wij zowat de enigen die dat perfect kunnen...!

KAY: Dit is wel wat overdreven, Jack!

JACK: Dat vind ik niet! Neem bijvoorbeeld je vader! Hij kon als niet een het onderscheid maken tussen toneel, fictie en realiteit. Op de scène kroop hij bijna letterlijk in de huid van zijn personage. Hij was zijn personage! Om nadien terug de gevoelsmens te worden die hij was... En dat weet jij ook! MacMorey was op elk moment van het leven genietbaar!

KAY: Heb jij hem goed gekend?

JACK: Wat is per definitie een goeie kennis? Nog iets drinken? *(ze knikt en hij gaat naar de bar)* Je vader en ik waren vrienden... gewoon goeie vrienden. Het was aangenaam werken met hem. We vulden mekaar aan. Hij begreep dadelijk waar ik naartoe wilde. Al had hij daarover zijn eigen mening en opvattingen. *(bij haar, lachend)* Soms hadden we daarover oeverlange discussies... maar ik moet bekennen dat hij meestal gelijk had... Het was hem aangeboren... Hij kende zijn personage door en door...

KAY: Ik word nooit een MacMorey!

JACK: Je moet dat niet worden... je bent een MacMorey! Jij zult hem ooit nog evenaren! Geloof me! *(drinkt)*

KAY: Ik? Nooit!

JACK: Beste Kay, je vertolking van daarnet was voorbeeldig! Jij WAS Mary! Daarin ben ik heel konsekvent!

KAY: Misschien kwam het door jou?

JACK: Door mij?

KAY: Als tegenspeler! Ik bedoel... wat ik wil zeggen is...

JACK: ...dat het je met Howard als tegenspeler, niet lukt! Is het dat?

KAY: Ik denk het!

JACK: Het zou kunnen. Alhoewel je moet toegeven dat Howard geen slecht acteur is... Maar, het zou kunnen...

KAY: Howard is een toffe kerel... maar hij is zo koel, heel anders dan jij!

JACK: Ik moet nu eenmaal alle karakters... tot op het bot... ontleden... Dat is de plicht van elk regisseur!

- KAY: Jammer dat jij mijn tegenspeler niet bent!
- JACK: Zou je die rol dan gemakkelijker spelen? Zoals je nu deed?
- KAY: Absoluut!
- JACK: Je vleit me!
- KAY: Ik méén het! Echt!
- JACK: Je weet heel goed dat dit niet kan!
- KAY: *(zucht)* Nee... Spijtig!
- JACK: *(legt zijn arm rond haar schouders)* Het loopt allemaal wel van een leien dakje... we hebben nog twee weken vòòr de generale, en in die tijd kunnen er nog mirakels gebeuren...
- KAY: Niet met Howard!
- JACK: Tja, dan moet ik eens met hem praten...
- KAY: Zou jij nu echt die rol niet kunnen overnemen? Amper drie bladzijden tekst!
- JACK: Het gaat niet om de tekst, maar wat moet ik Howard dan vertellen? Nee, ik kan het niet doen! De cast is compleet en ik kan moeilijk met dergelijke praktijken beginnen. Het zou dwaas zijn hem te vervangen... Hij is goed!
- KAY: Jill wordt toch soms ook vervangen!
- JACK: Toneel heeft niets gemeen met Jills beroep! Er is geen vergelijking mogelijk!
- KAY: Maar als zij plaats moet ruimen voor een collega, met zij dat toch ook aanvaarden!
- JACK: *(kort)* Ik wil niets meer horen over Jill! Zij is een topmodel en wij zijn acteurs! En tenslotte blijft zij... Jill! *(schamper)*
- KAY: Wat heeft jou gebeten?
- JACK: *(kort)* Ik heb het toch al gezegd dat ik je niet wil opzadelen met mijn problemen... Het zijn jouw zaken niet... *(bekijkt haar en dan)* Wil je het per se weten?
- KAY: Ja!
- JACK: Goed! Tussen Jill en mij gaat het niet meer. Al lang niet meer! Oké, we zijn met elkaar getrouwd... en wat dan nog! Het is niet méér dan een façade... Een soort schijnhuwelijk! Een compromis! Onze relatie is jaren terug doodgebloed! Er is niks van overgebleven... Niks... er zijn zelfs geen scherven meer!
- KAY: Maar ik dacht dat jullie...

JACK: ...Dàt... denkt iedereen! 't Is gewoon één grote leugen! (*dan*) Weet je dat wij al meer dan 4 jaar aparte kamers hebben? Dat ik haar sindsdien nooit één keer heb aangeraakt? Haar niet mocht aanraken! O ja, voor de buitenwereld zijn wij de bejubelde attractie... Hij, de regisseur met internationale faam... zij, aan de top van de roem...! (*zucht*) Het is mijn fatum! (*dan*) En dat zootje waartussen wij ons moeten begeven is net hetzelfde... Eén grote schijn! Al die glamour en glitter is fake... Vals! Leugens... Bedrog! (*zucht*) Verdomme...

KAY: (*legt haar hand op zijn arm*) Is er niets aan te doen?

JACK: Dacht je dat ik nog niets geprobeerd heb? Honderde malen! En telkens snauwde ze me af... of dreigde met een of andere chantage! Nee, het is verleden tijd... Amen en uit!

KAY: Zielig!

JACK: Zeg dat wel! (*dan*) Maar jij, Kay, jij hebt nog heel je leven voor de boeg! Jij kan er nog iets van maken... Vergooi het niet! Zoals ik deed! Let op je zaak! Het is een gouden raad die ik je geef! (*bekijkt haar*) Weet je, ik ken je amper twee jaar, maar ruimschoots voldoende om zeker te zijn van mezelf... Om te weten WAT ik moet weten...

KAY: Wat... weet je dan?

JACK: (*hulpeloos maar... berekenend!*) Het doet er niet toe! Het zou alleen maar absurd klinken... Idioot! Je zou me zelfs uitlachen...

KAY: Dat zou ik niet... dit is té ernstig!

JACK: (*bekijkt haar indringend*) Kay... het klinkt misschien onrealistisch... Dubbelzinnig... maar... ik... het is sterker dan mezelf... Het neemt mijn leven in beslag... totaal... Kay, zul je niet lachen...? (*zij knikt van nee*) Ik... ik hou van jou, Kay... Ik weet het, het is stom... maar ik kan het niet helpen... Ik heb alles geprobeerd om mijn gevoelens tegenover jou te onderdrukken... Het lukt me niet... niet meer... (*dan*) Jij houdt me 's nachts wakker... Altijd heb ik datzelfde gelaat voor de ogen... JOUW gelaat! En dan... dan krijg ik amper lucht! (*zucht*) Het is een nachtmerrie! Ik ga eraan kapot!

KAY: Jack... dat wist ik niet... ik had niet het flauwste vermoeden... Je hebt het me nooit getoond... Méén je dit alles?

JACK: (*recht, quasi kwaad*) Natuurlijk meen ik alles... ieder woord! Waarom denk je, ben ik de laatste tijd zo onhebbelijk tegenover iedereen! Waarom ga ik met alles en iedereen in de klinch? Voor een futilliteit? Nee, Kay... ik kan er niets tegen doen... Ik kan het niet

helpen... ook al zou ik dat willen... het is me te sterk! (*dan*) O, God, wat haat ik haar! IK HAAT DAT MENS!!

KAY: (*zacht*) Ik weet niet wat het betekent... dat iemand van je houdt! Ik ben nog nooit verliefd geweest. Ik heb het nooit gedurfd!

JACK: Kay, ik zweer je... ik zou alles voor jou doen... Alles! Maar geef me een kans... Laat me van je houden! Geef jezelf een kans!

KAY: Het is zo verwarrend... Zo plots... Ik ben hier niet op voorbereid! Je overvalt me! (*dan*) Weet je dat ik altijd bang geweest ben dat men het op mijn fortuin zou gemunt hebben...

JACK: Jouw geld kan me gestolen worden! Jij mag het gerust allemaal weggeven... Het interesseert me niet! Nee, ik heb je geld niet nodig! Ik heb... jou nodig!

KAY: Dus... jij geeft niet... om geld?

JACK: Geld maakt niet gelukkig! Dat weet ik al een tijdje! Trouwens ik bezit genoeg om riant te leven zonder het geld van iemand anders te moeten opsouperen... Nee Kay, jij bent het! Alleen jij! (*dan*) Voor mijn part mag je je geld, vandaag nog, weggeven... ALLEMAAL! Het doet er niet toe!

KAY: Iedereen aast op mijn geld!

JACK: O ja? Dan zijn het idioten! Hebben zij dan geen oog voor jou? Voor datgene wat er binnenin zit? Voor je ziel?

KAY: Tot nu toe was ik bang voor de toekomst, Jack. Mijn hele leven lang heeft vader me beschermd... voor iedereen... Tot hij wegging... en ik alleen achterbleef...

JACK: Hij was voor jou ook een moeder!

KAY: Dat weet ik. En toch! Ik heb haar liefde nooit gekregen... En al liet ze me een fortuin na, toen ze bij mijn geboorte stierf, het heeft me nooit haar verlies goedgemaakt! Nooit! (*stil*) Ik heb altijd van haar gehouden... Altijd!

JACK: (*dichter*) Zou jij van iemand kunnen houden, zoals ik?

KAY: (*bekijkt hem en dan*) ... En Jill?

JACK: Jill heeft mij niet nodig! Ze heeft me nooit nodig gehad! Waarom nu dan wel! Nee, Jill staat niet tussen ons! Zij redt het wel alleen... of met haar vrienden!

KAY: Haar vrienden?

JACK: Begrijp je het dan niet? Dacht jij nu werkelijk dat ze het vier jaar lang zonder mannen kon stellen? Nee, zo naïef ben je niet!